

[Axel Kristensen.]

Det andet spørgsmål, der kunne diskuteres, var spørgsmålet, hvorvidt der ville komme en yderligere prisstigning. Da jeg havde nævnt, at den forøgede købeevne antagelig ville medføre prisstigning, føjede jeg til: hvor meget dette bliver, tør jeg slet ikke skønne over, men jeg tror, at der vil blive 2 pct. tilbage. I dag kan jeg altså sige, at der har været en stigning på 175 mill. kr. for hele lønmassen. Når der ikke kom prisstigninger, skyldtes det jo f.eks., at vi fik tidligere forår, at der skete noget med kartoflerne og lignende. Men den afgørende faktor har sikkert været denne, at man havde omsforliget, der neutraliserede en del af den prisstigning, vi vidste ville komme, og dernæst, at liberaliseringen efterhånden er slået sådan igennem, at det ikke er muligt at forhøje priserne. Det er ikke de prisregulerende foranstaltninger, der blev truffet, som er skyld deri. Og jeg vil sige til den højtærede statsminister — selv om ministeren ikke er til stede, kan det være, at han læser, hvad jeg siger her — at hvis han gennem sit liv, når han skal skønne om så usikre forhold, ikke skønner mere fejl, end jeg gjorde dengang, vil han være meget heldig. Det er klart, at hver gang, man skal skønne om sådan noget, bliver det vanskeligt at ramme nøjagtigt.

Nu jeg er kommet herop, har jeg lyst til at sige et par ting yderligere. Jeg vil meget nødig trætte tinget, selvfølgelig er vi alle sammen trætte, men den højtærede statsminister tillod sig at tale hånligt om det, vor ordfører havde sagt, hvor usikkert det var, og at vi ikke havde anvist noget som helst. Man skal dog lede længe efter noget så intetsigende som åbningstalen. Alle steder står der: man har nedsat udvalg, man vil spørge et udvalg, man vil søge løst problemerne. Der er ikke en eneste realitet, ikke én!

Jeg kan godt citere noget af talen, hvis man vil høre lidt af den.

Finansministeren har anmodet et udvalg om

„snarest muligt at fremkomme med forslag til sådanne ændringer i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme . . .“.

Man anmoder et udvalg om at fremskaffe et lovforslag!

„Arbejdet med at søge en forenkling tilvejebragt i reglerne om skattebegunstigelse af opsparing er ikke færdigt . . .“.

„Beskatningen af børns indtægter ved sambeskatning med forældre vil blive søgt lempet.“

Hvordan og hvornår? (*Afbrydelse*: Der er fremsat forslag!). Ja, ja, men ikke da talen blev holdt.

„Den afgivne betænkning om ægtefællers beskatning anviste desværre ingen tilfredsstillende løsning på sambeskatningsproblemerne, og regeringen vil derfor tage disse problemer op til fornyet overvejelse . . .“.

Således er det hele vejen igennem.

Når man kommer til boligpolitikken, som vel er et af de vigtigste spørgsmål, siges det:

„På boligpolitikens område vil regeringen følge nye linjer. Målet for regeringens politik er en yderligere forøgelse af byggeriets omfang og en billigørelse af byggeriet.“

Det er ganske almindelige vendinger.

„For at nå disse mål må der skabes bedre betingelser for byggeriets rationalisering og for en friere konkurrence på byggemarkedet, samtidig med at kræfterne samles om fremskaffelse og forøgelse af antallet af billigere former for bolig.“

Hvad er det? Hvordan? Hvorledes? Når det kommer til stykket, siger man ingenting. Der kunne være grund til at tage spørgsmålet op og for alvor sige, hvad man vil.

Fra 1955 og til nu er huslejen steget sådan noget som fra 25 kr. pr. m² og til de 80 kr. pr. m², hvad man skønner man ikke kan bygge under i dag. Det er følgerne af den udvikling, der har været under de restriktioner og det styre, denne regering har gennemført. Dette spørgsmål skal ikke bedømmes på basis af en så ligegyldig udtalelse som denne, at man vil søge at fremskaffe billige lejligheder. Man har spillet helt fallit på dette område til dato; man har ikke formået at løse noget som helst på dette område.

Når så formanden for venstre, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, nogle gange har sagt, at han ønsker at indgå i forhandling ganske uden forudtagne standpunkter for